אמאל איז געווען

פון ליבע זיסער

אמאל איז געווען א קליין פישעלע. האט זי אין וואסער געהאט א קישעלע, פון ווייכען שמעקעדיגען מאך, פארשטעקט צווישען שטיינער אין א לאך, איז זי געלעגען ראדט אויף א זייט, און געשלאפען די גאנצע צייט, אדער זי כאפט א ווערעמעל און קייט, און איז אויסגעוואקסען א גאנצער לייט.

איינמאל רייבט זי איהרע אייגעלעך אויס, און קריכט פון איהר לאך ארויס, און זאגט צו זיך: — מיר געפעלט צו זעהן וואס טוט זיך אויף דער וועלט.

און זי איז באלד אוועקגעשוואומען, און צום אויבען פון דעם טייך געקומען.

עס האט דעם טאג גראד גערעגענט. האט זי א צווייט פישעלע באגעגנט. זאגט זי:

— הויב נאר אויף דיין קאפ, זעהסט, אט פאלט פון הימעל אראפ א שעהנער קליינער רעגען טראפען; לאמיר ביידע איהם נאר כאפען, און מיר וועלען איהם דאן פרעגען, וואס עס ווייס פון וועלט דער רעגען.

אזוי געטאן און איהם גענומען דעם טראפען וואסער און געשוואומען אין א ווינקעל ווייט אוועק און דעם טראפען אזוי געפרעגט:

— טראפען וואסער, טראפען רעגען, לויפסט ארום איבער די וועגען, איבער שטעגען איבער גאסען, קומסט דאך פון א הימעל נאסען, קענסט אונז זאגען ניט פארשטעלט וואס עס הערט זיך אויף דער וועלט.

דער טראפען רעגען, טראפען וואסער, איז א קליינינקער א בלאסער, קיילעכדיגער נאסער, זאגט ער צו די פיש אזוי:

איך בין געווען א טראפען טוי, און בין געלעגען אויפ'ן פעלד, אין פרימארגען שטילער קעלט, און געשוויגען און גע־גלאנצט, האט א זונען שטראהל געטאנצט אין פריהמארגען ראזער לופט, און איך הער, ווי שטיל ער רופט: "קום צו מיר, דו טראפען טוי, קום צו מיר אין הימעל בלוי, עס איז ביי מיר דא גוט אזוי. מאך נאר צו דיין אויג און שלאף". איך האב געפאלגט און זיך אויפגעכאפט, האט מיך דער שטראל שוין איינגעזאפט, און איך בין געווארען לייכט ווי רויך און איך בין געפלויגען הימעל הויך, ביז איך האב גע־טראפען דארטען פיל, ווי איך אזעלכע, אין א שפיל. האב איך געשפילט ביז טא־טע רעגען, האט אונז געשיקט אויף אלע וועגען. האבען הימעל מיר פארלאזען, פאלענדיג אויף בוימער גראזען, שטערדט און פעלדער, היזער דעכער, בערג און טאלען, פענסטער לעכער, נאר איך בין גע־פאלען גלייך, ווי איהר זעהט, צו אייך אין טייך. ווייס איך נאר, אז מיר געפעלט צו לעבען אויף דער שעהנער וועלט. ווייטער ווייס איך גארנישט נישט.

עס האבען אלץ געהערט די פיש, און אפגעזיפצט, אוועק צום שיף, וואס ליגט פארזונקען אין דער טיף.

די וועווערקע

פון אלימלך בארנשטיין
(תלמוד תורה עץ חיים)

לעצטען זונטאג איז אונזער קלאב געגאנגען צום ריווערדייל פארק מיט אונזער רבין און מען האט געשפילט באל. האבען מיר געזעהן א סך חיות צווישען זיי אויך א וועווערקע. האט א אינגעל גע־ווארפען א שטיין. האט עס זיך דערשרא־קען און האט געגעבען א שפרונג מיר גלייך אין פנים אריין. עס האט מיר צו־דראפעט די נאז און עס האט גערונען פיעל בלוט. און איך האב שטארק גע־וויינט פאר וועהטאג. מיין לעהרער האט מיך בארוהיגט און געקויפט שאקאלאד.

פון יענעם טאג האב איך פיינט די וועווערקעס.

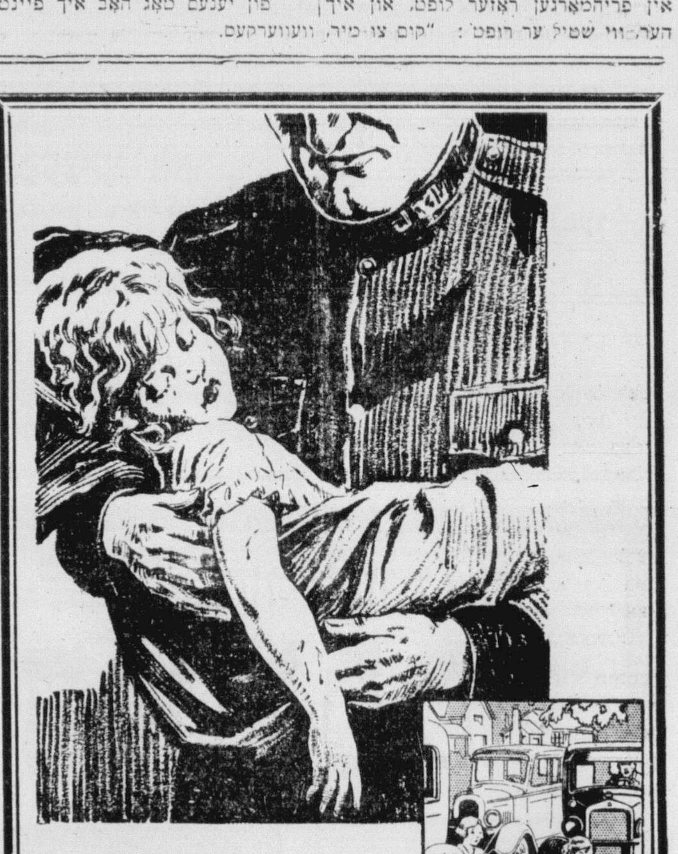

מוטערס!
ווארענט די קינדער

די לעבענס פון די קליינינקע, וואס מיינען אזוי פיעל פאר אייך . . . זיינען אין סכנה.

די מאס פון מאטאר טרעפיק פארגרעסערט זיך מיט יעדען טאג . . . און די ברעקעלאך, א געזונט אין זייערע ביינ־דעלאך, זענען אזוי נישט פארזיכטיג.

עס מאכט נישט אוים וויפיעל איהר זאלט זיי נישט ווארענען, זיי פארגעסען עס פשוט . . . און שפילען זיך אויפ'ן מיטען גאס.

לערנט זיי זיך האלטען אויפ'ן סיידוואק — אז דער מיטען גאס איז א געפערליכער שפיעל פלאץ — און אז זיי מוזען איינפאך קוקען אויף רעכטס און אויף לינקס איידער זיי שטעלען אראפ א פוס פון סיידוואק אריבערצו־געהן די גאס.

ONTARIO DEPARTMENT of HIGHWAYS

The HON. LEOPOLD MACAULAY, MINISTER

אנגעפירט פון ליבע זיסער

ווער קען עס?

נומער 38. אויפגאבע.

אין 16 קעסטעלאך (4 אויף 4) שטעלט אוים די פאלגענדע אותיות:

א, ג, ע, ע, ד, ד, ה, ה, ה, מ, מ, צ, ק, ק, ר, ר, אזוי אז —

אין דער ערשטער שורה פון אויבען אראפ און פון רעכטס צו לינקס א מצוה, וואס ראטעוועט פון טויט.

אין דער צווייטער — די זיבען קי פון יוספ'ס חלום.

אין דער דריטער — ניט שעהן, ווען איהר שרייבט אזוי, ניט גלייך, ווען איהר געהט אזוי.

אין דער פערטער — אזא בגד.

נומער 39. גלגולים.

ענדער איין אות אין ווארט, און עס זאל זיך באקומען א ניי ווארט. טו עס דריי מאל אזוי און פון ווארט "קום" זאל ווערען "שון".

נומער 40. דרוקפעלער.

פארריכט עס ווי עס דארף צו זיין: א הונט רעט אויפ'ן גראז.

ענטפערס

נומער 35. גלגולים.

פאס — פים — פיר — דיר.

געטראפען האבען:
יחיאל ריבא און עוזיאל ניימאן.

נומער 36. שאראדע.

גיין — מיין — ביין — ניין — שיין — ריין.

געטראפען האבען:
יחיאל ריבא און שרה פרידמאן.

נומער 37. אויפגאבע.

נ	ד	ע
יי	ר	ד
נ	יי	נ

געטראפען האבען:
בעקי עלעקסאן, ישראל גערמאן און עוזיאל ניימאן.

אין די בילדונגס אינסטיטוציעס

רעגיסטראציע פון נייע תלמידים אין בראנזוויק עוועניו ת"ת

פון קומענדען דינסטאג וועט מען אין בראנזוויק ת"ת אנהויבען לערנען לויט דעם ניי אויסגעארבייטען פראגראם פאר'ן קומענדען ווינטער זמן. די קלאסען וועלען לערנען אין די נאכמיטאג שטונדען, נאך סקול.

רעגיסטראציע פון נייע תלמידים ווערט יעצט אנגעפיהרט אין ת"ת און זי וועט פארגעזעצט ווערען אין משך פון דער קומענדער וואך.

העכערע קורסען און מיטעל שול ביי דער פארבאנד שולע.

אויף דער לעצטער זיצונג פון שול־פארוואלטונג איז גוט געהייסען געווארען דער פלאן צו עפענען א העכערע בילדונגס אינסטיטוציע פאר די גראדואירטע פון דער מיטל־שול און אויך פאר אנדערע יוגענטליכע וואס ווילען פארטיפען זייערע ידיעות אין פארשיעדענע למודים. א גענויער פראגראם ווי אויך די נעמען פון די לעהרער וואס וועלען האלטען לעק־ציעס אויף די קורסען וועט פארעפענט־ליכט ווערען קומענדע וואך.

אויף זעהר א פייערליכען אופן וועט מיטוואך אווענט געעפענט ווערען דער נייער קלאס מיטעל־שול. דער קלאס בא־שטעהט פון 14 שילער (10 אינגלאך און 4 מיידלאך), וואס האבען לעצטען יאהר גראדואירט פון דער פאלקס־שול. דאס וועט זיין א יום טוב פון דער שול. אויך די עלטערן וועלען זיך באטייליגען.

די ערשטע קינדער פארוויילונג פון נייעם שול־יאהר וועט פארקומען זונטאג דעם 6־טען סעפטעמבער. א שעהנער פרא־גראם ווערט צוגעגרייט. די פארוויילונג וועט פארקומען לכבוד דער דערעפענונג פון נייעם שול סעזאן און אויך צוליעב דער אנקומען פון די נייע לעהרער. אלע קינדער, זייערע חברים און עלטערן וועלען זיך אין דער פייערונג באטייליגען.

מיין קוזינע

פון לאה'לע פערלשטיין
(פארבאנד שולע, קלאס א')

איך האב א קליינע קוזינע. הייסט זי ביילע. האט זי האר זיינע זיי האלב געלע. שעהן איז זי ווי א מלאכל א קליינס, און ליעב האט זי נאכצומאכען נאר גרויסע.

זי האט א ברודער, איז ער א דאק־טאר. ווען ער קומט פון שפיטאל, פרעגט זי איהם צו ער האט דאקטאר שטעקעלאך, ווערט זי באלד א דאקטאר.

זי געהט ארויף צו דער שכנה און שרייט — א גאסט קומט! א גאסט קומט!

ווען זי קומט צו אונז זאגט זי: — לאז מיר מאכען אן עלעוויטער אויף דיר, און באלד קריכט זי ארויף און געהט פון מיין קאפ ביז צו די פיס.

צו אלע אידישע שולען, תלמוד תורה'ס, חדרים און לערער

איהר ווילט זיכער ווינשען אייערע תלמידים, זייערע עלטערן, די אונטערשטיצער פון אייער אינסטיטוציע און די טוער א געזונטען און גליק־ליכען יאהר און דערפאלג אין זייער ארבייט. טוט עס דורך דער קינדער אפטיילונג פון דעם ערב יום טוב נומער פון

"דער אידישער זשורנאל"

די רייכע אידיש־העברייאישע קינדער אפטיילונג פון "אידישען זשורנאל" וועט זיך געפינען און וועט געלייענט ווערען אין יעדער אידישער הויז, וואו עס געפינען זיך קינדער אדער עלטערען פאראינטערעסירט אין אידישער דערציאונג. זעהט, אז אייער נאמען, דער נאמען פון אייער דער־ציאונגס אינסטיטוציע זאל זיך געפינען אין דעם נומער.

שיקט גלייך צו באריכטען וועגען דעם נייעם שול יאהר אין אייער אינ־סטיטוציע, וועגען פראגראם פון די למודים. מיר וועלען זיין צופרידען עס באקאנט צו מאכען.

די ציג

(א פאלקס מעשה'לע)
באארבייט אין אידיש פון בן־יקיר

אן אלטער מאן, א חסיד, האט איינ־מאל אנגעהויבען צו ליידען אויפ'ן האר־צען. איז ער צו א דאקטאר געגאנגען, האט ער איהם געהייסען טרינקען ציגען־מילך. דער חסיד האט זיך איינגעהאנדעלט א ציג, אריינגעשטעלט אין שטאל, — אבער די ציג איז באלד נעלם געווארען. מ'האט איהר געזוכט אהער, מ'האט איהר געזוכט אהין — אבער ווי אין וואסער אריין! ביז איינמאל אין א שעהנעם טאג קעהרט זיך אום די ציג צום אלטען, מיט פולע אייטערם מילך, אבער אזא מילך, וואס האט געהאט דעם טעם גן־עדן. דער חסיד האט זיך געקוויקט מיט דער מילך, ער האט געפיהלט א היילונג אויפ'ן האר־צען. עטליכע מאל אזוי איז די ציג פאר־לוירען געגאנגען, און אין א צייט ארום פלעגט זי אליין קומען צוריק מיט פולע אייטערם מילך, אזא מילך, וואס איז נאך זיסער פון האניג — ממש פון גן־עדן!

איינמאל רופט זיך אפ דער אלטער צום זוהן: איך בין זעהר נייגעריג צו ווי־סען — וואו קען זי זיך עס אוועקגעהן, און פון וואנען ברענגט זי מיר אזא זיסען מילך, וואס היילט מיינע קראנקע ביי־נער? — ענטפערט איהם דער זוהן: — ווייסטו וואס טאטע, איך האב א גוטע עצה — איך וועל אנבינדען א שטריק צום עק פון דער ציג, און איך וועל מיט'ן שטריק נאכגעהן, וואו די ציג וועט נאר געהן. דעם אלטען איז געפעלען געווארען דעם זוהנ'ס איינפאל. דער זוהן האט גע־נומען א שטריק, צוגעבונדען צום עק פון דער ציג, און די ציג האט איהם געפיהרט איבער פעלדער, איבער וועגען, — ביז זי איז צוגעקומען צו א מערה. די ציג איז אריין אין מערה, און דער בחור איז איהר נאכגעגאנגען. אזוי זענען זיי גע־גאנגען און געגאנגען, ער האט גארניט געפיהלט די צייט, וואס לויפט פאר איהם. — עס האט ניט געדויערט קיין רגע, זענען זיי ארויס פון דער מערה, און פון ארום און ארום האבען זיך בערג בא־וויזען, טאלען מיט זיסע פרוכטען, און וואסערען האבען פון די בערג געפלאסען, און בשמים'דיגע ריחות האבען זיך גע־טראגען פון די ארומיגקייטען. און די ציג איז אויף א בערגעל ארויפגעשפרונ־גען, האט זי באקסערען געגעסען, דאס האניג האט אזש געטריפט איבער איהר גאמבע, און דערנאך האט זי זיך אנגע־טרונקען מיט קוואל־וואסער.

שטעהט דער בחור א פארוואונדע־טער, און ווייסט ניט וואס דא טוט זיך. פרעגט ער די פארבייגעהער: — אפשר ווייסט איהר, גוטע אידען, אין וואסער לאנד געפין איך זיך דא? — קוקען זיי איהם אן און שמייכלען: קינד, דו ביזט דאך אין ארץ־ישראל, אט דא דערנעבען איז דאך צפת! — האט דער בחור פאר־פרייד אויפגעהויבען די אויגען צום הי־מעל, און ער האט אפגעגעבען א דאנק צו גאט, וואס ער האט איהם אין הייליגען לאנד געבראכט. — האט ער זיך אוועק־געזעצט אונטער א פייגענבוים אפרוהען, און ער האט זיך געטרייסט, אז ער וועט אוועקגעהן צו טאטע־מאמע און ער וועט זיי ברענגען אין ארץ־ישראל.

גראד איז דעמאלט ערב שבת געווען, און ער האט זיך אנגעלענט דאס הארץ מיט זיסע פירות, — דערהערט ער א שטימע ווי מען רופט מקבל־פנים זיין דעם שבת, און באלד דערזעהט ער פאר זיך אזעלכע מענשען ווי מלאכים, און זיי געהען מיט בלומען אין די הענט, אלע הייזער לייכטען מיט אזוי פיעל ליכט, עס פארכשופ'ט די אויגען. האט ער געזעהן, אז ער קען שוין איצט זיך ניט אומקעה־רען אהיים — עס איז שוין באלד שבת. האט ער אויסגעריסען א ריטעל, און ער האט איינגעטונקט אין אזא מין גראז, און ער האט גענומען שרייבען אויף פאפיער א בריעף צום טאטען: אזוי און אזוי, איך בין אנגעקומען אין ארץ־ישראל, ניט ווייט האבען מיר דאס הייליגע צפת, און וואונ־דערליך שעהן איז דא, און גאט'ס שכינה רוהט דא, דארפסט נאר זיך אנהאלטען אן שטריק פון דער ציג — וועסטו שוין אהער גלייך קומען. — ער האט איינגע־רעהט דאס בריוועל, און ער האט עס אריינגעלייגט אין אויער פון דער ציג. — און געטראכט האט ער — מסתמא וועט דער טאטע א גלעט טאן די ציג פאר'ן קאפ, וועט דאס בריוועל ארויספאלען פון אויער.

די ציג האט זיך אומגעקעהרט צום אלטען. ער האט ניט געגלעט פאר'ן אויער, און דאס בריוועל איז ניט ארויס־געפאלען. — ער האט געוויינט און גע־קלאגט אויף זיין זוהן וואס איז איהם פאר־לוירען געגאנגען. ער האט זיך קיין טרייסט ניט געקענט געפינען. — ער איז געווען זיכער, אז חיות האבען זיין זוהן צעריסען.

ביז ער האט פאר צרות די ציג גע־שאכטען. — און ווען מען האט שוין אנגעהויבען אראפשינדען די פעל פון דער ציג, איז דאס בריוועל ארויסגעפאלען פון אויער.

האט איצט דער אלטער איבערגע־לייענט וואס דער זוהן האט איהם געשרי־בען. — האט ער זיך אנגעהויבען צו רייסען די האר פון קאפ — און ער האט געוויינט מיט ביטערע טרעהרען: עס איז מיר ניט באשערט מיט איין שפרונג צו אנקומען אין ארץ־ישראל. און איצט וועל איך מוזען אפקומען אין גלות.

פון דעמאלט אן איז אפגעמעקט גע־ווארען דער וועג — און אזא קורצער וועג קיין א"י איז שוין נישטא.

„אינקוועסט" וועגען בענזאל־קרבנות אין גיכען

אטוירני־דזשענעראל וו. ה. פרייס האט נעכטען באקאנט געמאכט, אז זיין דעפארטמענט וועט געבען די פוקסטע קא־אפעראציע צו קאראנער דר. מ. מ. קראו־פארד, אין זיין „אינקוועסט" וועגען די אורזאכען וואס האבען געבראכט דעם טויט צו צוויי „בענזאל־קרבנות". ווי בא־קאנט זענען צוויי ארבייטער געשטארבען אין א היגער לעדער־פאבריק פון די גיפט עפעקטען וואס דער געברויך פון בענזאל ביי דער ארבייט, האט אויף זיי געהאט.

דערווייל איז נאך ניט באשטימט געווארען גענוי ווען די אונטערזוכונג וועט אנגעהויבען ווערען.

באנק בארויבט אין וויניפעג

וויניפעג, אויג. 26.

צוויי באוואפענטע באנדיטען זענען היינט באפאלען דעם ארלינגטאן סטריט ברענטש פון דער ראיאל באנק אף קע־נעדע, און זענען אנטלאפען מיט א סומע פון 9 טויזענט דאלאר.

איך בא השלום לארץ

מאת אבא ריווקין

ובהיות מלחמה חרשה בארץ, ולא חפצו יושבי המדינות להלחם איש ברעהו, כי יראו שמא יהרגו אותם, ולא חפצו גם להרג את האנשים יושבי המדינה האחרת, שחטא לא חטאו ועול אין בידם.

ויאמרו המלכים להכות את אנשיהם בשבטים וקוצים וליסרם ולאסרם עד שיאותו להלחם. ולא היה איש לצאת ולעשות כמצות המלך להכות את האנשים בשבטים וקוצים וליסרם ולאסרם.

ויאמרו המלכים: — אך מוגי לב הם אנשינו נתיננו. רק אנו הגבורים.

ויאמרו להם האנשים:

— אם כן צאו אתם שניכם ואם תחפצו תלכנה גם נשיכם ואף גם בניכם ובנותיכם והלחמו כאות נפשכם.

— אכן נצא ונלחם, — אמרו המלכים, ויצאו.

אך לא נלחמו. כי המלכים ידעו איש את אחיו כי גבור הוא. ויאמר כל אחד בלבו: למה אפל במלחמה, ומי ימלך על עמי? ומי יתבע ממנו את המסים? ומי יעמד בראשו ביום חג ושמחה?

ויפנו המלכים איש אל רעהו ויאמרו:

— אך עצמנו ובשרנו אנחנו, למה נלחם. אך אנשים אחים אנחנו ולמה נשפך את דמנו.

ויתקעו כף וישובו בשלום אל בתיהם.

ויהי שלום בארץ.

אובי ואביו הם סוס אחד

מאת צבי פארסאן

ראובן קטן הנהו וזה אך התחיל לדבר כראוי. ולא יכל לאמר כי שמו ראובן, אך "אובי" קרא לעצמו. ויקראו לו גם בני ביתו "אובי".

חפץ אובי לרכב על הסוס, כי ראה בחוץ איש רוכב על הסוס.

מה עשה?

ישב על הכסא הקטן שלו, רגלו האחת מצד זה, ורגלו השנית מצד זה, יושב וקופץ וקורא:

— הוי, סוסי, הלאה, סוסי, קפץ נא, סוסי.

ראה אותו אביו ואמר:

— סוסך אינו זז ממקומו.

לקח אובי את הכסא והרכיב אותו על גבו ורץ מחדר לחדר.

אמר לו האב:

— אבל לסוסך יש רק שני רגלים.

אמר לו אובי:

— אם כן, קח גם אתה את הכסא ושנינו נהיה סוס אחד.

מוטיל בן פיסי החזן

מאת יהודית גרינברג
(ת"ת ברונזביק)

מוטיל, הטפוס הראשי בספרו של שלום עליכם "מוטיל בן פיסי החזן", הוא כמיז כלי, שהמחבר משתמש בו להעביר לפנינו את החיים בעיר קטנה באירופה, ואחרי כן החיים של אותם האנשים בעיר גדולה באמריקה, בבואם לשם בתור מהגרים.

מוטיל הוא טפוס נפלא של ילד, הוא בעל כשרונות גדולים ועין חדה, שתופסת הכל. הוא רואה בכל את הצד הטוב והמצחיק של כל דבר, ואוהב לחקות ולציר.

על ידי מוטיל מתאר לנו שלום עליכם בחלק הראשון של ספרו את חיי היהודים בעירה הקטנה, חיי עוני, שכלם מתפרנסים מן האויר, אפילו העשירים שבהם, וכשנופל ריב בין הפריצים, יורדים הם מנכסיהם ומוכרחים גם הם להגר לאמריקה.

את פרנסות האויר של היהודים תאר שלום עליכם באופן נפלא בספרו על פרנסות אליה אחי מוטיל, כעשית הדיו, הברחת העכברים, עשית הקבם וכן הלאה.

ובחיים האלה גדל מוטיל, תמיד עלז ושמח, אפילו בשעה שהוא סובל רעב וקור.

בהיותו באירופה היה מקבל מכות ומהלומות מיד אחיו אליה, אבל בבואו לאמריקה נוכח לדעת, שאין לו מה לפחד עוד, כי הלא אמריקה היא מדינה חפשית, ומוטיל סובב בעיר מסתכל ורואה כל דבר, ואחר כך בבואו הביתה יספר בפרוטרוט, על מה ששמע וראה. ובין כך קמה לפנינו תמונה חיה ושלמה מחיי היהודים באמריקה בכלל וחיי היהודים המהגרים בפרט.

מוטיל מתחבב עלינו כל כך בקראנו את הספר, שנעשה הוא לנו כרע ואח, ומצטערים אנו על שהספור נפסק באמצע.

דער פארשטערטער געבורטסטאג

פון יענטעלע פרידמאן
(סט. קעטערינס, אנט)

עס איז געווען א קליין מיידעל נײַנ־טער יאהר אלט. איז נאמען איז געווען רחל'ע. זי איז שטענדיג געזעסען און גע־דענקט, אוי ווי גליקלאך זי וועט זיין, ווען איהר צעהנטער געבורטסטאג וועט קומען.

נאר פון איהר גאנצען דענקען איז גארנישט געווארען. איהר מאמע איז קראנק געווארען א שטיק צייט פאר איהר געבורטסטאג, און אויך איהר טאטע איז ארומגעגאנגען ארבייטסלאז פאר א לאנגע צייט. אך ווי אומגליקלאך איך בין היינט, האט רחל'ע גערעדנקט. ווער קען מיך היינט גליקליך מאכען און מיין הארץ דערפרעהען מיט א מתנה.

די שכנה פון דער צווייטער הויז האט געוואוסט אז רחל'עס געבורטסטאג דארף היינט זיין. איז זי אוועק און איהר א מתנה געקויפט און געבראכט צו איהר אין הויז. און זי האט זי געטרייסט און איהר געגעבען גוטע האפנונגען.

די

אויסגעצייכענט אין א הייסען טאג! א שיסעל קרוכלע קעלאגג'ס קארן פלייקס מיט מילך אדער קריעם. ווי קלוג! ווייל קעלאגג'ס זיינען זעהר לייכט צו פארדייען. זיי העלפען באמת זיך צו האלטען

קיהל

קעלאגג'ס קארן פלייקס זיינען אב־סאלוט כשר אונטער דער השגחה פון אגודת הרבנים פון טאראנטא.

Kellogg's CORN FLAKES

★אימער איינוועיפריש אין דעם אינערליך פארזיגעלטען שטייפען וואקס־פאפיר. ביי אלע גראסערס.